

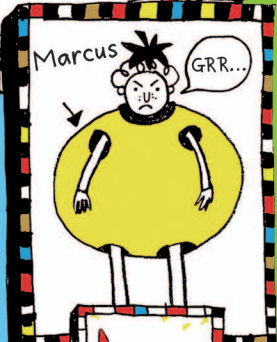
TOM GATES

Dies

DEU

HISTÒRIES GENIALS

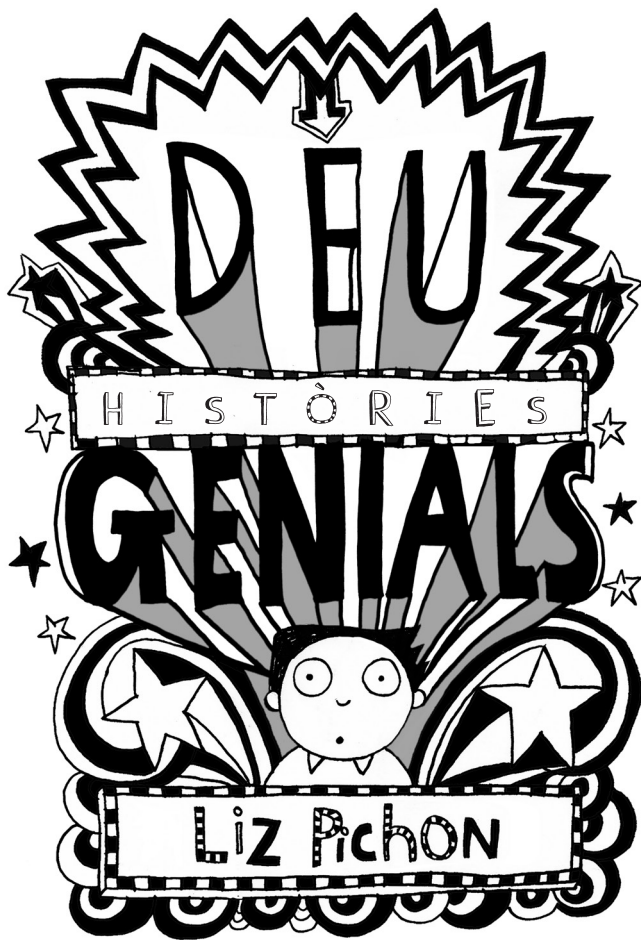
Cuca!

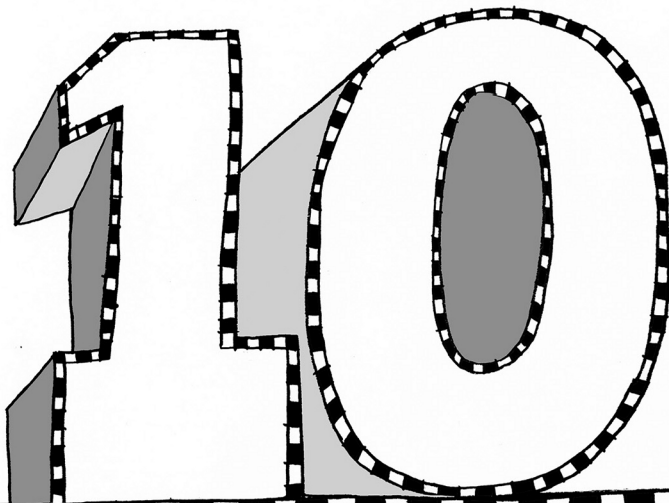
10 ANYS DE SUPERVENDES

Liz Pichon

MIRAI

Títol original:

Tom Gates – Ten Tremendous Tales

Publicat per primera vegada al Regne Unit
per Scholastic Children's Books,
un segell de Scholastic Ltd
Text i il·lustracions © Liz Pichon Ltd, 2021

© Editorial Brúixola (G.E.B., SL), 2021
Maresme, 107-109
08019 Barcelona

Direcció Editorial: Begoña Lozano
Edició: Cristina González
Preimpresió: Pepe Vázquez

Traducció al català © Daniel Cortés Coronas, 2021

ISBN: 978-84-1349-060-1
D. legal: M-18791-2021

Printed in Spain

Reservats tots els drets. És rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, la reproducció o la transmissió total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment mecànic o electrònic, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

www.brunolibros.es

Aquesta és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs, situacions i diàlegs són producte de la imaginació de l'autora o tenen un ús fictici. Tota semblança amb persones —vives o mortes—, esdeveniments o escenaris reals és pura coincidència.

PAPER DE FIBRA
CERTIFICAT

CARTA ALS LECTORS

Estimats lectors,
ÒNDIA, el temps ha passat volant, i ja fa
deu anys des que va sortir el primer llibre
de Tom Gates, el 2011.

Sabies que el Tom està inspirat en mi quan era una nena?
M'encantava dibuixar, i les galetes de caramel, i també fer
torrades millorades.

Espero que gaudeixis d'aquest llibre...

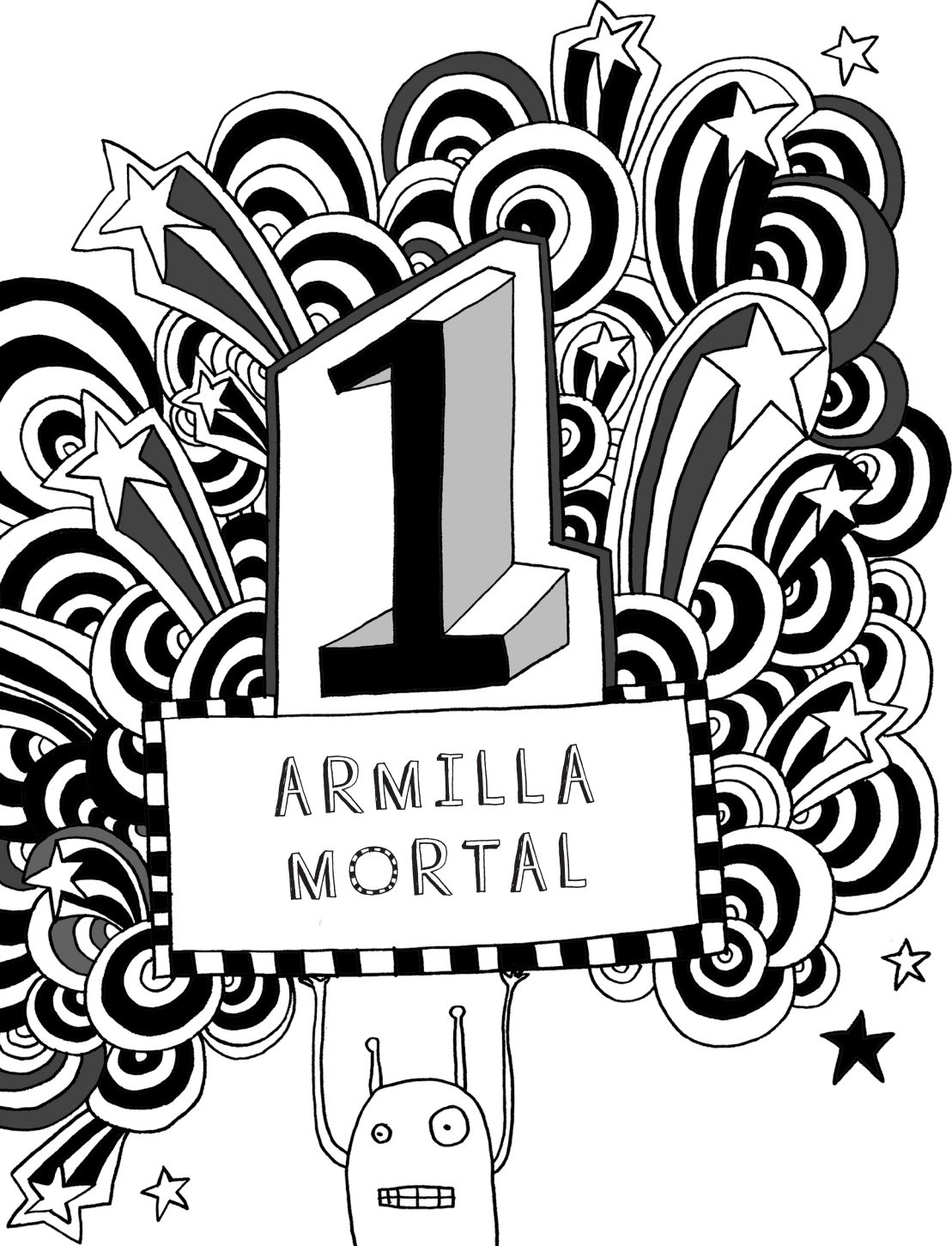
Jo m'ho he passat molt bé fent-lo!

Fins aviat!
Una abraçada,

Liz xxxx

Lizpichon.com

ARMILLA
MORTAL

Aquesta setmana les estic passant una mica **MAGRES** a classe perquè no paro d'oblidar-me de les coses. (Però és MOLT difícil recordar-se de tot, no és culpa MEVA.)

PROVA DE DICTAT

Em vaig **adonar** que havia badat quan el senyor Fullerman va dir:

Esteu llestos per a la prova de dictat?

Jo vaig intentar fer una cara tranquil·la i relaxada.

Però el Marcus, que seia al meu costat, va dir: «**Ha!** T'havies oblidat del dictat, oi que sí?».

«**NO**, he estudiat i tot», vaig contestar.

(Mentida podrida.)

«No li facis cas...», va dir l'**AMY**.

PERÒ vaig aconseguir sortir del pas

fent servir una barreja de

PODERS GENIALS I BESTIALS:

1. Utilitzar la meua mirada de reüll (fent veure que em **CONCENTRAVA**).

2. Saber exactament com s'escriuen **ALGUNES** de les paraules (cosa que no em sol passar). 😊

Al final, puc dir que me'n vaig sortir... pels pèls.

L'endemà, el senyor Fullerman va arribar a classe dient:

Bon dia, nois i noies!

Tothom va contestar menys jo, perquè estava **PENSANT** en un **ANUNCI** que havia vist a la tele la nit abans.

Sense adonar-me'n, vaig acabar **DIENT...**

**BON DIA,
senyor SOLSOLET!**

«Qui és el **SENYOR SOLSOLET?**», va preguntar l'**AMY**.

«Volia dir senyor **Fullerman!**»,

vaig rectificar, però ja era **MASSA TARD**.

Tota la classe es trencava de **RIURE. HA!HA!HA!HA!**

Fins i tot el profe somreia. No em quedava altre remei que explicar qui era el **SENYOR SOLSOLET**, així que vaig **SALTAR**:

«És d'un **ANUNCI!** El **SENYOR SOLSOLET** ve a veure la gent quan reserven un viatge.

 La **MELODIA** de l'anunci és molt encomanadissa», li vaig dir al profe.

«**SENYOR SOLSOLET** no és el pitjor que m'han dit», va comentar el senyor Fullerman.

La classe va trigar una bona estona a calmar-se.

L'**AMY** també reia, però al Marcus se li'n va ANAR

L'OLLA, rient com un BOIG.

 «No fa tanta gràcia, Marcus», li vaig dir.

«A mi... ha! ha! ha! ...sí que... ha! ha!... me'n fa.»

Al final va parar de riure, perquè va tenir una fiblada.

«És culpa teva», em va dir. (No l'era.)

Almenys, la fiblada el va calmar una mica.

El senyor Fullerman es va posar al davant de la classe i va començar a PICAR de mans per cridar la nostra atenció. Nosaltres també vam picar de mans.

«Si a ALGÚ se li ha oblidat el DINAR DE CASA o els diners per al menjador, que aixequi la mà, sisplau.»

Jo TENIA la meva carmanyola, o sigui que no feia falta que avisés.

(O això era el que em PENSAVA.)

DEU MINUTS abans que sonés el timbre del pati, em vaig adonar que m'havia deixat la carmanyola A CASA.

Quan ho vaig dir al senyor Fullerman, ell va sospirar.

«RÀPID, ves a secretaria i demana que et posin a la llista de dinars per pagar d'avui. Si no, no menjaràs.»

